

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

26 януари 2010 година *

По дело C-362/08 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда, подадена на 7 август 2008 г.,

Internationaler Hilfsfonds eV, установено в Rosbach (Германия), за което се явяват адв. H. Kaltenecker и адв. R. Karpenstein, Rechtsanwälte,

жалбоподател,

като другата страна в производството е:

Европейска комисия, за която се явяват г-жа P. Costa de Oliveira и г-жа S. Fries, както и г-н T. Scharf, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник в първоинстанционното производство,

* Език на производството: немски.

СЪДЪТ (голям състав),

състоящ се от: г-н V. Skouris, председател, г-н A. Tizzano, г-н J. N. Cunha Rodrigues, г-н K. Lenaerts, г-жа R. Silva de Lapuerta и г-жа C. Toader, председатели на състав, г-н C. W. A. Timmermans, г-н A. Rosas, г-н K. Schiemann (докладчик), г-н M. Pešič, г-н J. Malenovský, г-н U. Lohmus и г-н J.-J. Kasel, съдии,

генерален адвокат: г-н P. Mengozzi,
секретар: г-жа L. Hewlett, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 30 юни 2009 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 15 септември 2009 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Със своята жалба Internationaler Hilfsfonds eV (наричана по-нататък „ИН“) иска от Съда да отмени Решението на Първоинстанционния съд на Европейските общности от 5 юни 2008 г. по дело Internationaler Hilfsfonds/Комисия (T-141/05, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което Първоинстанционният съд отхвърля като недопустима жалбата му за отмяна на Решение на Комисията на Европейските общности от 14 февруари 2005 г., с което му се отказва достъп до някои документи, притежавани от последната (наричано по-нататък „спорното решение“).

Правна уредба

- 2 Регламент (ЕО) № 1049/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 2001 година относно публичния достъп до документи на Европейския парламент, на Съвета и на Комисията (ОВ L 145, стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 3, стр. 76) определя принципите, условията и границите на правото на достъп до документите на тези институции, предвидено в член 255 ЕО.
- 3 Член 2 от същия регламент, озаглавен „Бенефициери и приложно поле“, признава в параграф 1 правото на достъп на всеки гражданин на Съюза и на всяко физическо или юридическо лице, което пребивава или което има седалище в държава членка, до документите на институциите, „при условие че са спазени принципите, условията и ограниченията, определени в настоящия регламент“.
- 4 Член 4 от същия регламент, озаглавен „Изключения“, предвижда в параграф 3:

„Достъпът до документ, изготвен от дадена институция за вътрешно ползване или получен от институция и третиращ въпрос, по който тя все още не е взела решение, се отказва в случаите, когато оповестяването на документа би засегнало сериозно процеса на вземане на решение на тази институция, освен ако по-висш обществен интерес не диктува оповестяването на посочения документ.

Достъпът до документ, съдържащ становища, които са за вътрешно ползване, като част от предварителни обсъждания и консултации на въпросната институция, се отказва, дори и след вземането на решение, когато разпространението на документа би засегнало сериозно процеса на вземане на решения от институцията, освен ако по-висш обществен интерес не диктува оповестяването на посочения документ.“

5 Член 4, параграф 7 от Регламент № 1049/2001 гласи следното:

„Изключенията, както са установени в параграфи 1, 2 и 3, се прилагат само за периода, през който защитата по отношение на съдържанието на документа е обоснована. Изключенията могат да се прилагат за максимален период от тридесет години. [...]“

6 В член 6 от същия регламент, озаглавен „Заявления за достъп“, параграф 1 гласи:

„Заявленията за достъп до документ се формулират в писмена форма, включително и с електронни средства, на един от езиците, посочени в член [314 ЕО], и се изготвят достатъчно точно, за да могат институциите да идентифицират документа. Заявителят не е длъжен да мотивира заявката си.“

7 Що се отнася до обработването на първоначалните заявления, член 7, параграфи 1 и 2 от посочения регламент гласят:

„1. Заявление за достъп до документ се разглеждат по най-бързия начин. Уведомление за получаване се изпраща на заявителя. В рамките на петнадесет работни дни от регистрацията на заявлението институцията или разрешава достъп до искания документ и го предоставя в същия срок, в съответствие с член 10, или в писмен отговор съобщава на заявителя мотивите за пълния или

частичния отказ, като го информира и за правото му да представи потвърждение на заявката в съответствие с параграф 2 от настоящия член.

2. В случай на пълен или частичен отказ заявителят може в срок петнадесет работни дни след получаване на отговора на институцията да внесе потвърждение на заявлението с цел тя да преразгледа своето становище по въпроса.“

8 Що се отнася до обработването на потвърдителните заявления, член 8, параграфи 1 и 3 от Регламент № 1049/2001 предвижда:

„1. Потвърдителните заявления се разглеждат по най-бързия начин. В рамките на петнадесет работни дни от регистрирането на такова заявление институцията разрешава достъп до искания документ и го предоставя в същия срок, в съответствие с член 10, или в писмен отговор излага мотивите за пъления или частичния отказ на достъп. В случай на пълен или частичен отказ на достъп до документа институцията информира заявителя за начините на обжалване, на които има право, а именно обжалване пред съда и/или подаване на жалба до омбудсмана, съгласно условията, установени в членове [230 ЕО] и [195 ЕО].

[...]

3. Липсата на отговор на институцията в рамките на съответния срок се счита за отрицателен отговор и дава право на заявителя да образува съдебно производство срещу институцията и/или да подаде жалба до омбудсмана съгласно прилаганите разпоредби от Договора за създаване на ЕО.“

Обстоятелства в основата на спора

- 9 ИН е неправителствена организация по германското право, действаща в областта на хуманитарната помощ. На 28 април 1998 г. тя подписва с Комисията договор, наименован „LIEN 97-2011“ (наричан по-нататък „договорът“) с цел съвместното финансиране на програма за медицинска помощ, която организира в Казахстан.
- 10 На 1 октомври 1999 г. Комисията прекратява въпросния договор едностранно, а на 6 август 2001 г. уведомява ИН за взетото си след това прекратяване решение да ѝ бъде възстановена определена сума, изплатена на ИН в рамките на изпълнението на договора.
- 11 На 9 март 2002 г. ИН подава заявление до Комисията за получаване на достъп до документите относно договора.
- 12 С писмо от 8 юли 2002 г. Комисията изпраща на ИН списък с документите, които се съдържат в четири досиета (наричано по-нататък „писмото от 8 юли 2002 г.“). В това писмо, позовавайки се на член 4, параграф 3 от Регламент № 1049/2001, тя отхвърля заявлението на ИН, доколкото то се отнася до някои от документите, които се съдържат в първите три досиета, и до всички документи, които се съдържат в четвъртото досие.
- 13 С писмо от 11 юли 2002 г., изпратено до председателя на Комисията, ИН иска да се ползва от пълен достъп до документите относно договора.

- 14 С писмо от 26 юли 2002 г., подписано от директора на дирекция „Европа, Кавказ и Централна Азия“ на Службата за сътрудничество EuropeAid (наричано по-нататък „писмото от 26 юли 2002 г.“), Комисията отговаря на това заявление по следния начин:

„Относно Вашето писмо от 11 юли 2002 г. до председателя Prodi, на което той ме помоли да отговоря.

[...]

В последното писмо, което сте получили от Комисията с дата 8 юли 2002 г. във връзка със заявлението Ви да се запознаете със съдържанието на досиетата относно договора [...], Ви е предоставен опис на въпросното съдържание. Въз основа на този опис Вие сте били помолени да уведомите службите на Комисията за документите, от които желаете да получите препис.

В резултат на едно такова заявление можете да се ползвате от незабавен достъп до документите, за които не е наложено никакво ограничение. Колкото до достъпа до документите, за които е наложено ограничение, като посочените в член 4 от Регламент № 1049/2001, обикновено решението се взема според конкретния случай.

Уверявам Ви във вниманието и приоритета, които службите на Комисията придават на Вашето заявление“.

- 15 На 26 август 2002 г. ИН се запознава с документите, до които Комисията е приела да й предостави достъп.

- 16 Впоследствие Комисията и ИН се опитват да намерят доброволно разрешаване, що се отнася до възстановяването на исканата от Комисията сума на основание на договора. Въпреки това в началото на октомври 2003 г. Комисията и ИН установяват, че не са в състояние да достигнат до едно такова доброволно разрешаване.
- 17 На 6 октомври 2003 г. ИН сезира европейския омбудсман с жалба, в която го уведомява за отказа на Комисията да ѝ предостави пълен достъп до документите относно договора. Тази жалба е заведена под номер 1874/2003/GG (наричана по-нататък „подадената от ИН жалба“).
- 18 На 15 юли 2004 г. омбудсманът изпраща до Комисията проект на препоръка, в която установява, че последната не е обработила коректно представеното от ИН заявление за пълен достъп до документите относно договора, като приканва тази институция да преразгледа заявлението. Освен това той препоръчва на Комисията да предостави достъп до посочените документи, освен ако може да докаже, че отказът за достъп до тях съответства на някое от предвидените с Регламент № 1049/2001 изключения.
- 19 На 12 и 21 октомври 2004 г. Комисията изпраща на омбудсмана подробно становище, съставено на английски език, последвано от превода му на немски език (наричано по-нататък „подробно становище“). В това становище тя твърди по-специално следното:

„Комисията приема проекта на препоръка на европейския омбудсман и преразглежда заявлението на [ИН] за получаване на достъп до досието [относно договора]. Тя преразглежда въпроса дали документите, които се намират в класьорите с номера 1, 2 и 3, до които е бил отказан достъпът, както и всички документи от класьор № 4, трябва да бъдат разгласени изцяло или частично в съответствие с разпоредбите на Регламент [...] № 1049/2001“.

- 20 В резултат на преразглеждането Комисията приема да оповести пет от документите, до които преди това е отказала достъп на ИН, като добавя преписи от тях към подробното становище.
- 21 Що се отнася до останалата част от документите, посочени в заявлението за достъп, тя обаче поддържа отказа си да предостави такъв достъп на ИН.
- 22 Омбудсманът препраща на ИН преписи от текстовете на английски и немски език на подробното становище съответно на 18 и 25 октомври 2004 г., приканвайки последната да представи забележките си в тази връзка, което тя прави на 22 октомври 2004 г.
- 23 На 14 декември 2004 г. омбудсманът приема окончателно решение относно подадената от ИН жалба. В заключение в точка 3.1 от решението си омбудсманът прави критичен коментар относно административната практика на Комисията в конкретния случай. По този повод той установява, че фактът, че тя не е изложила действителни причини, които да могат да обосноват отказа ѝ да предостави достъп на ИН до няколко документа относно договора, представлява случай на лошо администриране. Въпреки това, като счита, че Европейският парламент не може да вземе мерки, които да подкрепят становището му и това на ИН по преписката, с която е сезиран, омбудсманът не смята, че ще бъде полезно да изпрати специален доклад до Парламента, и в точка 3.5 от решението си решава да прекрати процедурата във връзка с въпросната жалба.
- 24 На 22 декември 2004 г., позовавайки се на направените в посоченото окончателно решение изводи, ИН изпраща заявление до председателя на Комисията за пълнен достъп до документите относно договора, в което се казва:

„[...] с настоящото имам честта да Ви представя официално заявление, [чиято] цел е да позволи на [ИН] неограничен достъп до досиетата на Комисията,

отнасящи се до [договора], включително до всички документи, достъпът до които е бил отказан до момента от Вашите служби. Моля Ви да дадете необходимите указания, за да се споразумеem [...] в близко бъдеще да бъде даден ход на това заявление [...]

В подкрепа на настоящото заявление [Ви препращам] към решението на омбудсмана [...] от 14 декември 2004 г. [...]

Надявам се, че няма да се наложи да заведем съдебен иск, както и че ще дадете указания на Вашите служби, [за да ни] бъде осигурен пълен достъп до въпросните досиета. [...]

Посочвам 21 януари 2005 г. като дата, на която се надявам да получа отговор от ваша страна.

[...]“

25 На 21 януари 2005 г. в отговор на заявлението Комисията изпраща следното писмо до ИН:

„Благодаря Ви за писмото от 22 декември 2004 г. [...], с което искате достъп до документите [относно договора] в съответствие с Регламент [№] 1049/2001 [...].

Тъй като Комисията все още не е взела окончателно становище [във връзка] с решението на омбудсмана от 14 декември 2004 г., имайте предвид, че заявлението Ви ще бъде обработено в най-скоро време.

Предварително Ви благодаря за Вашето разбиране и Ви моля да приемете [...] най-сърдечните ми поздрави.“

26 Със спорното решение, подписано от директора на дирекция „Подкрепа при операциите“ на Службата за сътрудничество EuropeAid, Комисията отговаря на 14 февруари 2005 г. на подадената на 22 декември 2004 г. от ИН жалба по следния начин:

„Благодаря Ви за писмото от 22 декември 2004 г. [...], с което искате достъп до документите [относно договора] в съответствие с Регламент [№] 1049/2001 [...].

С дата [от] 21 януари 2005 г. Ви уведомих, че Комисията трябва да приеме окончателното си становище [във връзка] с решението на омбудсмана от 14 декември 2004 г., преди да отговори на Вашето заявление.

След като прие становище [във връзка с] въпросното решение, съгласно което тази институция не споделя направеното от омбудсмана тълкуване относно [член 4, параграф 1, буква б) и параграф 3, втора алинея] от споменатия по-горе регламент и относно Регламент [(ЕО) №] 45/2001 [на Европейския парламент и на Съвета от 18 декември 2000 година] относно защитата на лицата по отношение на обработката на лични данни от институции и органи на Общността [и за свободното движение на такива данни (ОВ L 8, 2001 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 30, стр. 142)], Комисията реши да не предостави достъп до документите, които според Комисията попадат в обхвата на изключенията, предвидени във въпросния регламент, както те са посочени в известието на Комисията до омбудсмана от 12 октомври 2004 г.

Със съжаление трябва да Ви информирам, [че] с изключение на документите, предоставени Ви на разположение при достъпа на вашия клиент до досието [относно договора] на 26 [август] 2002 г. и до [петте] документа, които Комисията приложи към въпросното известие до омбудсмана — чието съдържание бе препратено [...], — Комисията не смята да предостави на Ваше разположение други документи [...].“

Производството пред Първоинстанционния съд и обжалваното съдебно решение

27 С жалба, подадена в секретариата на Първоинстанционния съд на 11 април 2005 г., ИН иска отмяна на спорното решение.

28 С подадена отделна молба на основание член 114, параграф 1 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд Комисията прави възражение за недопустимост. На 26 юни 2005 г. ИН депозира становището си по това възражение.

29 В подкрепа на посоченото възражение за недопустимост Комисията изтъква по-специално, че спорното решение само потвърждава решение, взето през юли от 2002 г., което се съдържа в писмата ѝ от 8 и 26 юли 2006 г. — решение, което не е било предмет на нито една жалба, подадена от ИН в изискуемите срокове. Следователно според нея въпросният акт не представлява обжалваем акт в рамките на жалбата за отмяна, подадена на основание член 230 ЕО.

30 Първоначално в точки 72—75 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд квалифицира писмото от 8 юли 2002 г. като първоначален отговор на заявление за достъп до документите относно договора по смисъла на член 7, параграф 1 от Регламент № 1049/2001.

- 31 След това в точки 76—79 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд квалифицира писмото от 26 юли 2002 г. като отговор на потвърдително заявление по смисъла на член 8 от въпросния регламент, изпратено от ИН до Комисията на 11 юли 2002 г.
- 32 По-нататък, в точка 81 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд установява, че след като не е обжалвано в сроковете, решението, което се съдържа в писмото от 26 юли 2002 г., е било вече окончателно към момента на подаване на жалбата на ИН.
- 33 Предвид съдебната практика, според която жалба за отмяна, подадена срещу решение, което изцяло потвърждава предишно решение, необжалвано в предвидените за тази цел срокове, е недопустима, Първоинстанционният съд разглежда впоследствие дали спорният акт представлява изцяло потвърдителен акт на решението от 26 юли 2002 г.
- 34 В този смисъл в точка 82 от обжалваното съдебно решение той се позовава на съдебната практика, според която едно решение потвърждава напълно предходно решение, ако не съдържа никакво ново обстоятелство по отношение на предходен акт и ако не е било предшествано от преразглеждане на положението на адресата на този предходен акт. В тази връзка той цитира Решение на Съда от 10 декември 1980 г. по дело Grasselli/Комисия (23/80, Recueil, стр. 3709, точка 18), Определение на Първоинстанционния съд от 4 май 1998 г. по дело BEUC/Комисия (T-84/97, Recueil, стр. II-795, точка 52) и Решение на Първоинстанционния съд от 11 юни 2002 г. по дело AICS/Парламент (T-365/00, Recueil, стр. II-2719, точка 30).
- 35 Във връзка с това най-напред в точки 83—92 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд разглежда дали посочените от ИН обстоятелства могат да представляват „ново обстоятелство“ по смисъла на тази съдебна практика. Той прави заключението, че нито изводите на омбудсмана в неговото решение от 14 декември 2004 г., нито развитието и резултатите от проведеното от него разследване в рамките на обработването на подадената от ИН жалба не представляват нови обстоятелства, които могат да отграничат спорния акт от писмото от 26 юли 2002 г.

36 След това Първоинстанционният съд проверява дали спорният акт е бил предшестван от „преразглеждане“ по смисъла на съдебната практика, цитирана в точка 34 от настоящото решение, на положението на ИН. В точки 93—100 от обжалваното съдебно решение той отхвърля тази възможност.

37 В резултат на това в точка 102 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд приема за основателен довода на Комисията, според който спорният акт е напълно потвърдителен, и поради тази причина уважава възражението за недопустимост, повдигнато от последната.

38 Накрая, за изчерпателност, Първоинстанционният съд уточнява в точки 103—110 от обжалваното съдебно решение, че дори да се предположи, че обжалваният акт не представлява напълно потвърдителен акт на писмото от 26 юли 2002 г., той не може да се счита за обжалваем акт по съображение, че трябва да бъде квалифициран като първоначален отговор по смисъла на член 7, параграф 1 от Регламент № 1049/2001, който не може да бъде предмет на жалба за отмяна на основание член 230 ЕО.

39 Като се позовава на всички тези съображения, Първоинстанционният съд отхвърля жалбата на ИН като недопустима с обжалваното съдебно решение.

Искания на страните и производството пред Съда

40 Със своята жалба ИН иска от Съда:

— да отмени обжалваното съдебно решение,

- да се произнесе окончателно по същество и да отмени спорния акт или, при условията на евентуалност, да върне делото на Първоинстанционния съд, за да се произнесе той по него, и
- да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

41 Комисията иска от Съда:

- да отхвърли жалбата като частично недопустима или като неоснователна и
- да осъди ИН да заплати съдебните разноски.

42 С молба, подадена в секретариата на Съда на 21 октомври 2009 г., ИН иска от Съда да разпорежи възобновяване на устната фаза на производството съгласно член 61 от Процедурния правилник на Съда, приложим към производството по обжалване по силата на член 118 от него.

По искането за възобновяване на устната фаза на производството

43 Съдът може служебно или по предложение на генералния адвокат, както и по искане на страните, да разпорежи възобновяване на устната фаза на производството в съответствие с член 61 от своя процедурен правилник, ако смята, че делото не е достатъчно изяснено или че трябва да бъде решено въз основа на довод, който страните не са разисквали (Решение от 8 септември 2009 г. по дело

Liga Portuguesa de Futebol Profissional и Bwin International, C-42/07, Сборник, стр. I-7633, точка 31 и цитираната съдебна практика).

44 За разлика от това Статутът на Съда на Европейския съюз и неговият процедурен правилник не предвиждат възможност страните да представят становища в отговор на заключението на генералния адвокат.

45 В жалбата си обаче ИН изтъква, че заключението на генералния адвокат се основава на погрешно тълкуване на Регламент № 1049/2001.

46 След като изслуша генералния адвокат, Съдът смята, че в конкретния случай разполага с всички необходими сведения, за да се произнесе по спора, с който е сезиран, и че той не трябва да се разглежда предвид на довод, който не е обсъден пред него.

47 Ето защо няма основание за възобновяване на устната фаза на производството.

По жалбата

48 В обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд по същество е приел възражението за недопустимост, повдигнато пред него от Комисията, по съображение че спорният акт не представлява обжалваем акт.

49 И посочва три правни основания в подкрепа на жалбата си. Първото правно основание е изведено от погрешна квалификация на решението, съдържащо се в писмото от 26 юли 2002 г. като отговор на потвърдително заявление по смисъла на член 8, параграф 1 от Регламент № 1049/2001. Второто и третото правно основание, които се отнасят до спорния акт, са изведени съответно от погрешна квалификация на въпросния акт като акт, който напълно потвърждава посоченото решение, и от погрешна квалификация на този акт като първоначален отговор по смисъла на член 7, параграф 1 от същия регламент.

50 Най-напред следва да се разгледат заедно второто и третото правно основание.

51 Според постоянната съдебна практика на обжалване подлежат само мерките, пораждащи задължителни правни последици, които могат да засегнат интересите на жалбоподателя, като изменят съществено правното му положение (вж. по-специално Решение на Съда от 12 септември 2006 г. по дело Reynolds Tobacco и др./Комисия, C-131/03 P, Recueil, стр. I-7795, точка 54 и цитираната съдебна практика).

52 От добре установена съдебна практика относно допустимостта на жалбите за отмяна следва също, че за квалифицирането на обжалваните актове е уместно придържане към самата им същност, както и към намерението на техните автори. В тази връзка обжалваеми актове по принцип представляват мерките, които определят окончателно становището на Комисията в края на дадена административна процедура и целят да произведат задължителни правни последици, които могат да засегнат интересите на жалбоподателя, с изключение на междинните мерки, чиято цел е да подготвят окончателното решение, но нямат такива последици, както и актове, които изцяло потвърждават предходен акт, необжалван в сроковете (вж. в този смисъл Решение от 17 юли 2008 г. по дело Athinaiki Techniki/Комисия, C-521/06 P, Recueil, стр. I-5829, точка 42).

53 Що се отнася до Регламент № 1049/2001 следва да се посочи, че членове 7 и 8 от него, предвиждайки двустепенна процедура, имат за цел да позволят, от една страна, бързото и лесно обработване на заявленията за достъп до документите на съответните институции, както и, от друга страна, приоритетно доброволно уреждане на спорове, които евентуално могат да възникнат. При случаите,

в които един такъв спор не може да се разреши между страните, параграф 1 от въпросния член 8 предвижда два начина на обжалване, а именно обжалване пред съд и подаване на жалба пред омбудсмана.

54 Въпросната процедура, доколкото предвижда представянето на потвърдително заявление, позволява по-специално на съответната институция да преразгледа становището си, преди да вземе окончателно решение за отказ, което може да бъде предмет на жалба пред юрисдикциите на Съюза. Една такава процедура позволява да се обработват с по-голяма бързина първоначалните заявления и следователно да се отговаря по-често на очакванията на заявителя, като се позволи на тази институция да приеме подробно становище, преди да откаже окончателно достъпа до посочените от заявителя документи, по-специално ако последният настоява на искането си за оповестяването им, независимо от мотивирания отказ на въпросната институция.

55 За да се определи дали даден акт може да бъде предмет на жалба по силата на член 230 ЕО, следва да се държи сметка по-скоро за неговото съдържание, отколкото за официалното му представяне (вж. Решение на Съда от 11 ноември 1981 г. по дело IBM/Комисия, 60/81, *Recueil*, стр. 2639, точка 9).

56 От друга страна, следва да се подчертае, че Регламент № 1049/2001 предоставя твърде широко право на достъп до документите на съответните институции, като ползването на едно такова право не е подчинено, съгласно член 6, параграф 1 от този регламент, на мотивиране на заявлението. Освен това по силата на член 4, параграф 7 от него посочените в параграфи 1—3 от този член изключения могат да се прилагат само за периода, през който защитата е обоснована с оглед на съдържанието на документа.

57 От това следва, че дадено лице може да подаде ново заявление за достъп до документи, до които достъпът преди това му е бил отказан. Едно такова заявление задължава съответната институция да разгледа дали предишният отказ за достъп още е обоснован предвид междувременно настъпила промяна в правното или фактическото положение.

- 58 В тази връзка следва да се установи, че спорният акт представлява в светлината както на неговото съдържание, което явно посочва „окончателно становище“ на Комисията, така и на контекста, в който той възниква, окончателен отказ на Комисията да оповести всички документи, поискани от ИН. Отказът слага край на дълга поредица от последователно направени постъпки от последната в продължение на три години, припомнени в точки 11—26 от настоящото решение, чиято цел е да получи достъп до документите относно договора и които включват множество представени от ИН за тази цел жалби.
- 59 Както беше посочено в точка 57 от настоящото решение, ИН може да избира дали да представи нови заявления за достъп до въпросните документи, без Комисията да може да ѝ противопостави предишните откази за достъп.
- 60 Освен това при обстоятелства като тези по настоящия спор Комисията не може да претендира ефективно, че ИН трябва, след като е известена за спорния акт, да подаде ново заявление и да чака тази институция да ѝ противопостави нов отказ, за да може той да се счита за окончателен акт и следователно за обжалваем такъв. Всъщност, независимо от факта, че в спорния акт Комисията не е уведомила ИН за правото ѝ да подаде потвърдително заявление, едно такова действие от страна на последната не може да доведе до желания от нея резултат предвид факта, че Комисията, както следва от подробното становище и от оповестяването на пет документа в рамките на започнатата пред омбудсмана процедура, е разгледала подробно представеното от ИН заявление за достъп и е изложила ясно и окончателно становището си относно отказа за достъп до исканите документи.
- 61 Да се изисква да се извърши едно такова действие, от друга страна, би противоречало на целта на процедурата, установена с Регламент № 1049/2001, който цели да гарантира бърз и лесен достъп до документите на съответните институции.
- 62 В светлината на всички тези обстоятелства следва да се установи, че Първоинстанционният съд неправилно е приел, че спорният акт не представлява

обжалваем акт, който може да бъде предмет на жалба за отмяна на основание член 230 ЕО. Всъщност от предходните съображения следва, че противно на постановеното от Първоинстанционния съд, жалбата срещу един такъв акт е допустима.

63 От това следва, че второ и трето правно основание, посочени от ИН в подкрепа на жалбата ѝ, са основателни. Без да е необходимо да се разглежда първото правно основание, следва да се уважи жалбата и да се отмени обжалваното съдебно решение.

По жалбата пред първа инстанция

64 Съгласно член 61, първа алинея от Статута на Съда в случай на отмяна на решението на Първоинстанционния съд той може сам да постанови окончателно решение по делото, когато фазата на производството позволява това.

65 На този етап на производството Съдът не е в състояние да се произнесе по същество по подадената от ИН до Първоинстанционния съд жалба. Този аспект на спора предполага всъщност изследване на фактически въпроси въз основа на доказателства, които не са били преценени от Първоинстанционния съд, нито разисквани пред Съда, от което следва, че делото в това отношение не позволява постановяването на окончателно решение. За сметка на това Съдът разполага с необходимите доказателства, за да се произнесе с окончателно решение по повдигнатото от Комисията в хода на производството пред първата инстанция възражение за недопустимост.

66 Поради посочените в точки 51—62 от настоящото решение съображения въпросното възражение за недопустимост, изведено от това, че спорният акт не може да бъде предмет на жалба за отмяна, трябва да бъде отхвърлено.

- 67 Следователно делото трябва да се върне на Първоинстанционния съд, за да разгледа той жалбата на ИН за отмяна на спорния акт.

По съдебните разноски

- 68 По силата на член 122, първа алинея от Процедурния правилник, когато жалбата е основателна и окончателното решение по правния спор се взема от Съда, той се произнася по съдебните разноски. По смисъла на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 118 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.
- 69 Тъй като жалбата е уважена, а Съдът е отхвърлил възражението за недопустимост, повдигнато от Комисията, тя трябва да бъде осъдена да заплати разноските в производството по жалбата, както и тези в първоинстанционното производство относно възражението за недопустимост в съответствие с исканията на ИН, без да се произнася за останалата част от съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши:

- 1) **Отменя Решение на Първоинстанционния съд на Европейските общности от 5 юни 2008 г. по дело Internationaler Hilfsfonds/Комисия (T-141/05).**
- 2) **Отхвърля възражението за недопустимост, повдигнато от Комисията на Европейските общности пред Първоинстанционния съд на Европейските общности.**

- 3) Връща делото на Общия съд на Европейския съюз, за да се произнесе той по исканията на Internationaler Hilfsfonds eV за отмяна на решението на Комисията на Европейските общности от 14 февруари 2005 г., с което ѝ се отказва достъп до някои документи, притежавани от последната.
- 4) Осъжда Европейската комисия да заплати съдебните разноски пред настоящата инстанция, както и тези в първоинстанционното производство.
- 5) Не се произнася по останалата част от съдебните разноски.

Подписи